

ГАЛЕРИЈА Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: 011 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

САША ПАНЧИЋ
Поїлед у недоїлед

B²
галерија

ОД ЈУТРА ДО МРАКА / FROM MORNING TO NIGHT / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas, 130 x 162 cm
na koricama / on cover

САША ПАНЧИЋ

Поїлед у недоїлед

SAŠA PANČIĆ

Gaze Into Infinity

галерија

*Београд
Октобар, 2020*

КРУЖНО ВРЕМЕ / CIRCULAR TIMES / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas
46 x 55 cm

ПОГЛЕД У НЕДОГЛЕД

Могуће је да ја данашњу уметност више не разумем. Већину оног што се у неколико последњих година приказује на разним биеналима или кустоски конципираним изложбама, ни уз огроман труд, добру вољу и највеће напоре не могу да сврстам под уметност. Заиста разумем потребу и искрену жељу уметника да се ангажују и активизмом проговоре о данашњем изопаченом друштву, о бездушности корпоративних метода, пошасту конзумеризма, те да се солидаришу с људском патњом, али у низу документарних филмских и видео записа, фото докумената, анкета и политичких прогласа не препознајем уметност. Сматрам да је дискурс уметности одувек био да надгради, упозори и коментарише, а да директна агитација по *defaultu* њему не припада. Својим активистичким поступцима, уметници несвесно постају део истог глобалног програма против ког се боре, јер како тумачити да, на пример, *video wall* достојан холивудске доделе Оскара, неком уметнику за презентацију рада донира један од најјачих светских произвођача такве опреме, а аутор управо у том раду проговара о бездушности либералног капитализма и нехуманом диктату тих истих корпорација. Мислим да уметност тиме губи снагу као и новом кустоском праксом где кустос сарађује у стваралачком процесу, а готово је сваки рад опремљен углавном бесмисленим текстовима (укључују и онај уметников), како би публика схватила што је аутор хтео да каже. Штета што таква пракса није постојала раније, па би, на пример, Каравађо јасно написао шта је, у ствари, желео сликајући *Позив Св. Маџеја* или Леонардо с *Мона Лизом*. Такви пропратни текстови би били нужно потребни како бисмо схватили Дишанов писоар или Пикасов синтетички кубизам, а поготово Маљевичев *Бели квадрати на белој позадини*. На жалост, ти су текстови изостали, па је с данашњег кустоског аспекта, у ствари, упитно колико су наведени примери уопште уметност. Дакако, да би били уметници, Каравађо, Леонардо, Дишан, Пикасо и Маљевич, као и њихови хроничари, те су текстове требало да пишу енглеским језиком, као што се то у духу глобализације (неоколонијализма) данас обавезно ради, јер како је рекао Младен Стилиновић – *The artist who cannot speak english is not an artist*. Додао бих да и онај који не агитује за ЛГБ заједнице, не спомиње мигрантску кризу и не критикује конзумеризам није уметник, као што уметници нису ни они што призивају историјско наслеђе, традицију, национални идентитет или у својим радовима кореспондирају с авангардним искуствима и модернизмом.

ЈУЧЕ ФИЈУЧЕ / YESTERDAY HOWLED / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas, 46 x 55 cm

Саша Панчић, дакле, није уметник. Такав се закључак намеће по параметрима данашње перцепције савремене уметности, али пошто сам кустос старије генерације и даље ћу у тексту Сашу Панчића ипак називати уметником, ма колико то било анахроно по данашњем визуелном дискурсу.

Сагледавајући његов опус евидентно је да се ради о аутору који у свом раду користи искуства и тековине авангарде и високог модернизма као јасна полазишта за сопствени уметнички експеримент, који перманентно спроводи анализом и преиспитивањем тих искустава, односно одева их у другачији контекст надопуњујући их идејним и технолошким иновацијама. Панчићеви радови су у посредној спреси, како с феноменологијама конструктивистичке, минималистичке и авангардне тако и с менталним својствима концептуалне уметности. Такав приступ подразумева разноврсне ауторске поступке којима је својствено да рад постаје истраживање конкретног процеса уметничког стварања или чина, који уметност своди искључиво на њене основне функције. У свом досадашњем стваралаштву Саша Панчић се на траговима конструктивистичких постулата најчешће бавио питањем просторности, тачније односа иконографског субјекта и простора у ком се он налази. У просторним цртежима и сликама аутор евидентно тежи ка трећој димензији чију илузију постиже смелим помацима сликаних елемената, њиховом

међусобном корелацијом и заједничким јукстапонирањем према површини сликаног поља, те на тај начин ствара и добија специфичну просторну слику. У скулптурама и објектима, слојевитим и помакнутим аплицирањем конструктивних елемената ствара илузију одређеног међупростора, који настаје њиховим међусобним преплитањем, односно у тренутку када један елемент заузме простор другог. Такав се поступак може односити на примену измакнутих или помакнутих физичких законитости темељених на теоријама и перцепцији релативности којима аутор можда упозорава и на особну негацију свог уметничког рада као довршеног и унапред дефинисаног артефакта. Томе свакако битно доприноси илузија покрета, на чему Панчић инсистира, те својим скулптуралним радовима додаје и кинетичко својство. Иницираним покретом фактичка просторност објекта задобија ново, трансцендентално својство, што је потенцирано у новијим радовима где аутор мануелне сликарске поступке замењује дигиталним техникама. Линија више није гестуални потез руком, већ постаје векторски прорачун, што је свакако ауторову проблематику претварања дводимензионалног у тродимензионални простор учинило визуелно пластичнијом, односно приближило је реалности. Панчићеве објекте збирно бисмо могли назвати динамичким, јер међусобним испреплетањем, надопуњавањем, преласцима једног у друго, те индукованим покретом досежу до готово холограмских нивоа. Они, без обзира на свој савремени сензибилитет, иновативну визуелност и технолошку перфекцију, своје корене имају у конструктивистичким искуствима руске авангарде, односно у геометријским законитостима. Уметник, било да се ради о сликару, вајару или архитекти по *defaultu* тежи геометрији, јер као што су кугла, коцка или призма савршени у пропорцијама, тако и уметници теже управо геометријском складу као еквиваленту савршенства личног израза. „Геометрија, знаност којој је предмет простор, његова мјера и његови односи, огувијек је била сам закон сликарства.“¹ Ту Аполинерову тезу потврђују Панчићеве радови којима је база чврсто полазиште геометријске провенијенције из којег ће аутор кренути у пловидбу бројним и разноврсним просторно-временским одисејама. Ти објекти делују визуелно снажно, естетски заокружено, промишљено и импозантно, подсећајући нас (упркос ауторовом свесном бегу) на данас заборављени језик модерне који је тежио прогресивном, интелектуалном и иновативном контексту уметности.

Панчић сликар понешто се разликује од Панчића вајара, иако је проблематика рада слична. Ако се сложимо око полазишта ауторовог целокупног израза и његове смисаоне и естетске надоградње, евидентно је да осим структуралистичких и конструктивистичких елемената у његовом сликарству долази до одређеног егзистенцијалистичког дискурса. Сматрајући сликарство нешто интимнијим изразом, аутор се сада још више одмиче од постулата модернизма и авангарде, премда су и даље јасни утицаји модерниста (пре свих Чилиде, а затим Сулажа, Хоџкина, Клајна или Мадервела), својим слојевитим и гестуално моћним сликама аутор јасно проговара о тежњи за очувањем личног уметничког идентитета и индивидуалности упркос садашњем времену које такве вредности системски негира и одбацује. Панчић сликама изражава своју унутрашњу

¹Guillaume Apollinaire, *Novi duh*, Logos, Сплит, 1984., стр. 12.

интроспекцију, својеврсну инвентуру личне душевне хигијене што у спреси с његовом конструктивном креативном сопственошћу резултира радовима које истовремено посматрамо као материјалну и духовну чињеницу, а по свом *credu* зазивају етичност и морал; једном речју – уметност. Језиком структурализма и егзистенцијализма, те се слике приближавају енформелу више према својим особним исконским, нагонским и идејним, него формативним карактеристикама. Уводећи у свој идејни и уметнички поглед на свет егзистенцијалистичку компоненту, можда и подсвесно, свом сликарству додељује улогу естетског и етичког коректива који ће објединити сликарска знања и спознаје, те занемарити друштвене узусе, односно данашњу доминантну програмску улогу уметности. Премда је годинама сликао акроматски, у црно-белом слогу, сада посеже за колоризмом, од лазурно усаглашених партија до снажног контрастирања основних боја, посебно жуте и црвене. Те (назовимо их апстрактним) слике јасно сведоче о непрекидном ауторовом уметничком експерименту коме је тежња да оствари помак, како у просторном тако и у концептуалном смислу. Панчић сада напушта црnilо и густоћу материчног света и одлази у светлије, хроматски разигране органске форме одајући извесни *homtgage* сликарству ташизма, ког је спретно уклопио у обједињујући уметнички експеримент својих истраживања модернизма шездесетих година и који је сада обogaћен и експресијом особних психичких и медитативних расположења. Те слике садрже препознатљив Панчићев знак геометријске провенијенције и упркос чињеници да је он апсорбован у сликано поље остаје доминантним субјектом композиције, односно њеним покретачем и закључком. Такође у овом циклусу, тачније у његовој медитативној компоненти, приметнија је ауторова склоност таоистичком учењу које заговара једноставност живота и склад с природом, те да је против друштва као социјално-етатистичке творевине. Ова се серија, као и читав опус овог уметника, одликује снагом имагинације и специфичним говором етичности јер јасно проговара о ауторовој дискрецији и одређеној самозатајности, пошто он никоме не намеће своје уметничке ставове, већ је задовољан што може да, дислоциран од хаотичне свакодневице, у миру ствара и говори истину оним најбољим што зна – егзактно етички и естетски заокруженом уметношћу. Јер, по Таоизму, тишина је најгласнија.

Међутим, врло је битно да у овом циклусу Панчић колоризмом наставља своја истраживања проблематике светлости које је још давно започео, а о чему Зоран Гаврић пише: ... У своје схваћању боја и у њиховој ђримени, наш аутор ђолази од ђоука Едуарда Чилиде, који је за себе ђоворио да, захваљујући ушњицајима који су долазили из лекђиуре немачких, индијских и оријенталних мистичара, “ђриђага црној свеђлосђи”. Саша Панчић, са своје сђране, белу схвађа као “земаљски сђекђар”, а црну као “неђђивни ђросђор”. Јасно је да се сада јукђђђозирањем ових двеју вредносђи у ђиру уводи ново укидање, не само из сукоба ђрве као “зђира вредносђи” и друје као “неђђивнођ разломка”, неђо извлачењем из дубине о чему сведочи сама ђеђова ђекђђура...²

² Зоран Гаврић, „Од конструктивног ка конкретном у сликарству Саше Панчића“, Галерија Звоно, Београд, 2002.

Према томе, боја је по Панчићу еквивалент и огледало светлости, а она је без икакве сумње у ауторовом раду једнаки чинилац динамике као што је и покрет. Из сваког потеза његовог „киста“ подједнако проговара ерудиција као и истанчани сликарски нерв који ће слојевиту композицију засновану на структуралном сликарском знаковљу оденути у рухо савремености, боље речено безвремености, јер његове слике надилазе просторне и временске одреднице.

Уметност Саше Панчића идентификује се са самим физичким процесом властитог настајања, али се ипак одмиче од начела минимализма, где емотивност, колорит, икониčnost или експресија престају да постоје. Ауторово стваралаштво није ослобођено емоција, па чак ни одређене наративности, а потврђује начело да чиста и конкретна уметност може, више од бројних активистичких агитација, да значи борбу за праведно друштво слободно од манипулације, експлоатације и идеологије.

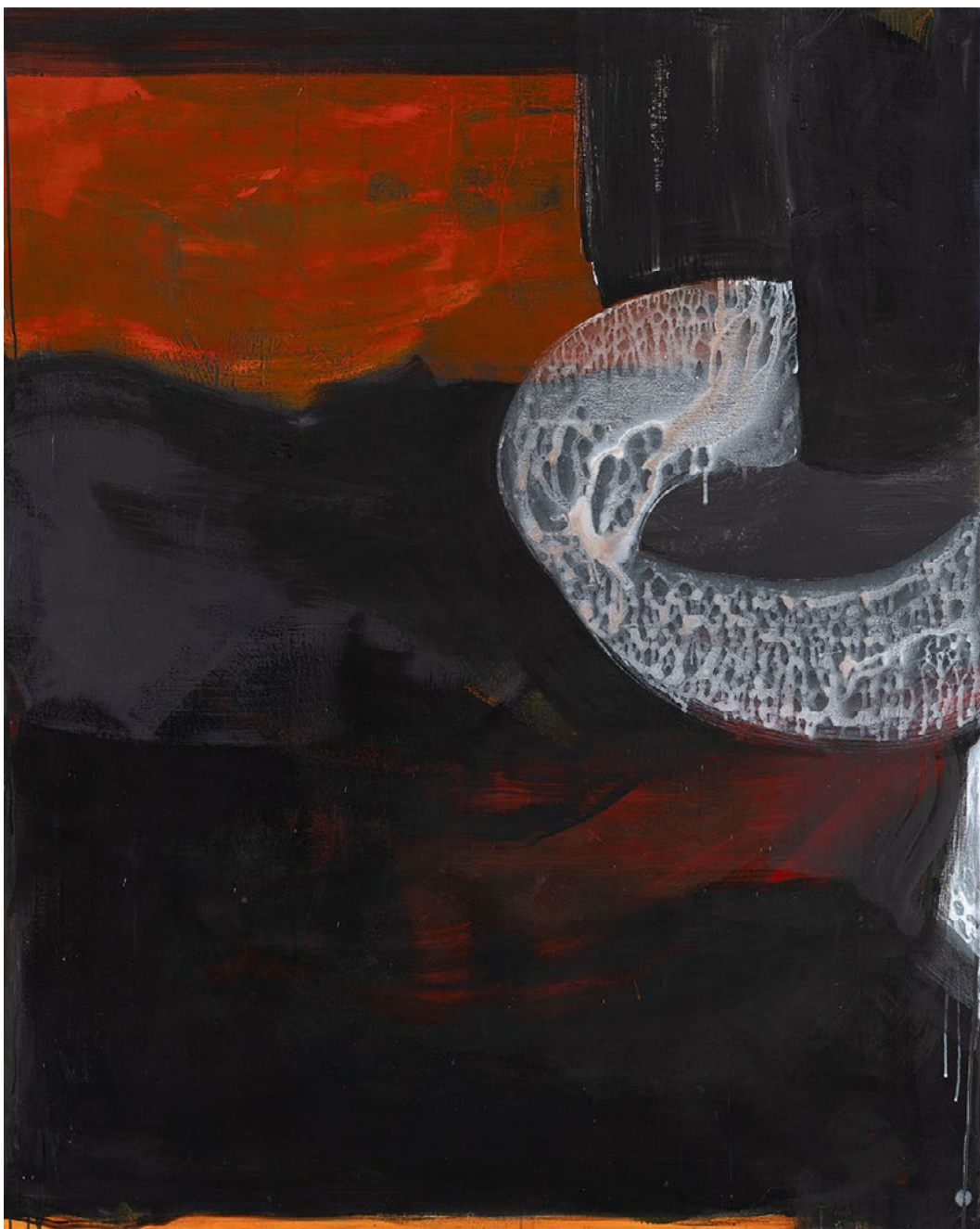
ВРЕЛИНА / HEAT / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas
54 x 65 cm

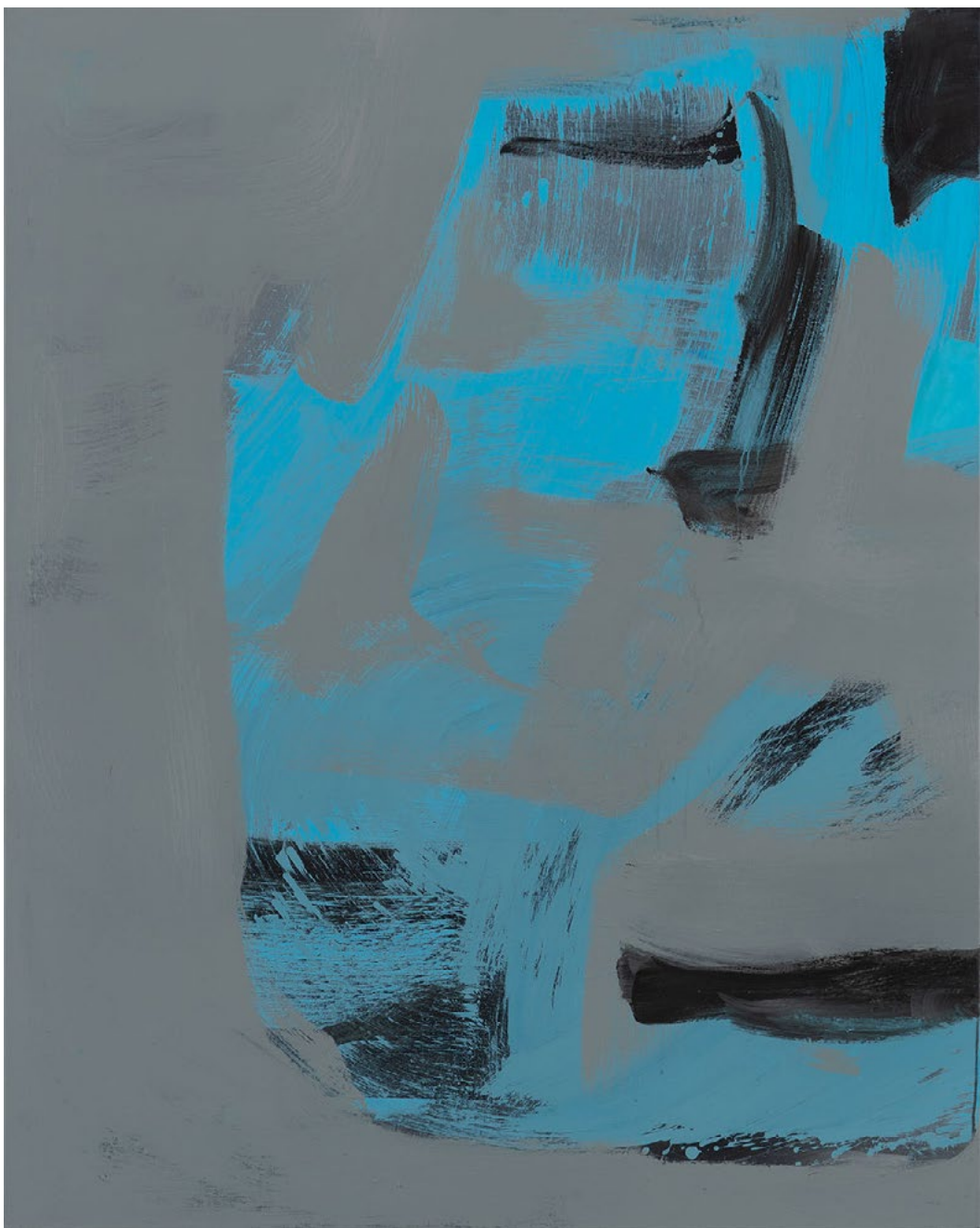
ДРУГА ОБАЛА / OTHER COAST / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas
162 x 260 cm / диптих / diptych

EX NIHILO / 2020
акрил на платну / acrylic on canvas
162 x 260 см / диптих / dyptich

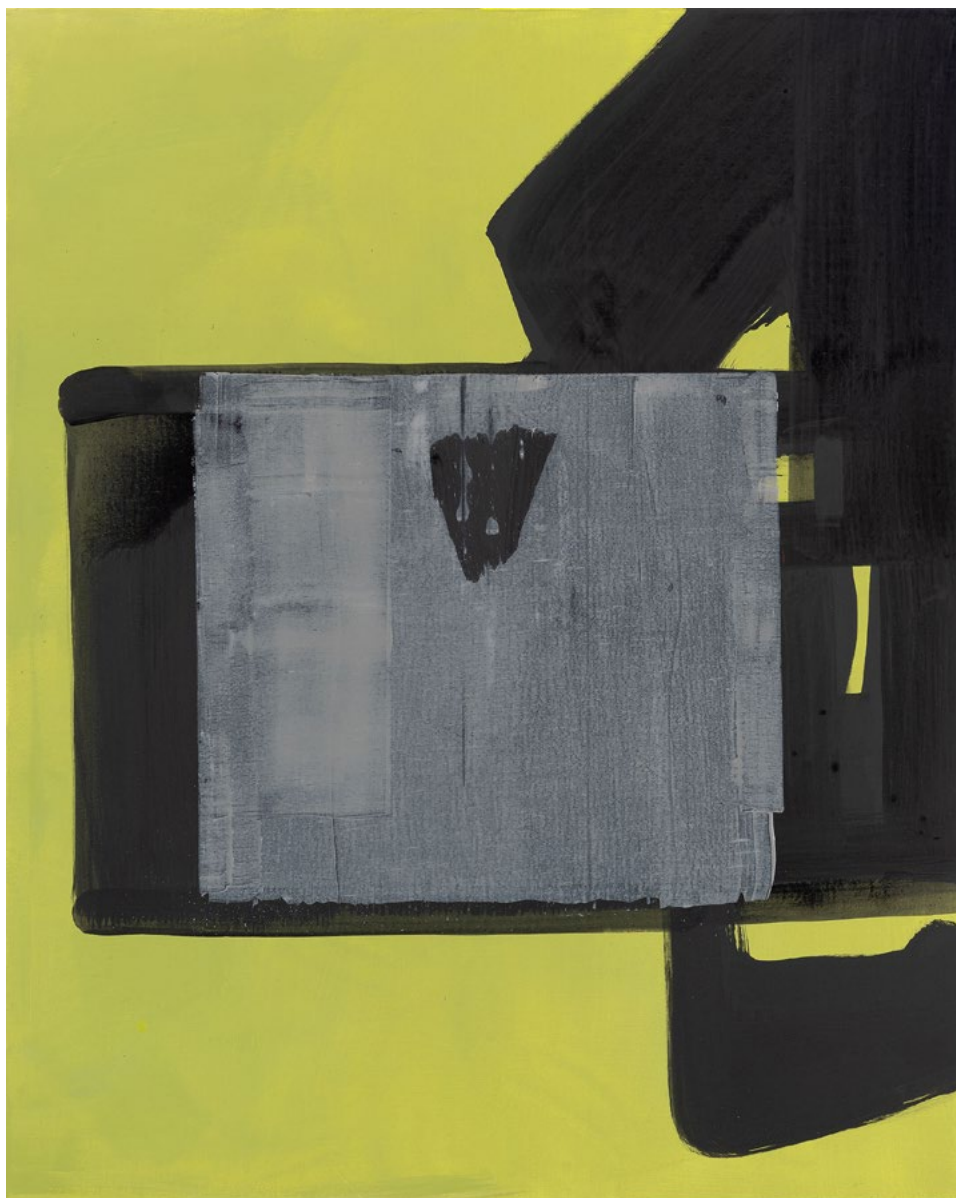
PLACEBO / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas
162 x 260 см / диптих / dyptich

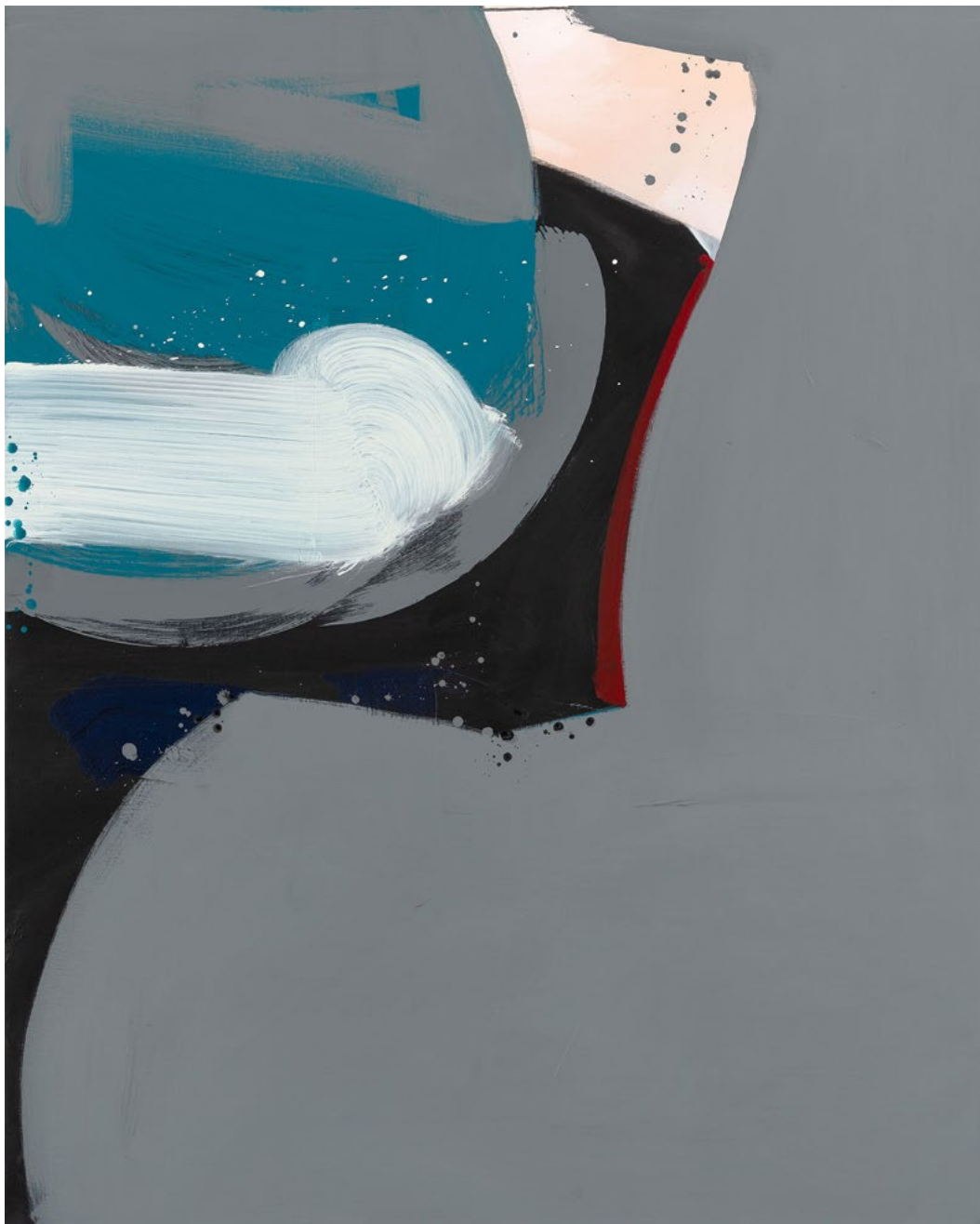

ПОГЛЕД У НЕДОГЛЕД / GAZE INTO INFINITY / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas
130 x 162 cm

TABULA TEMPUS / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas
162 x 130 cm

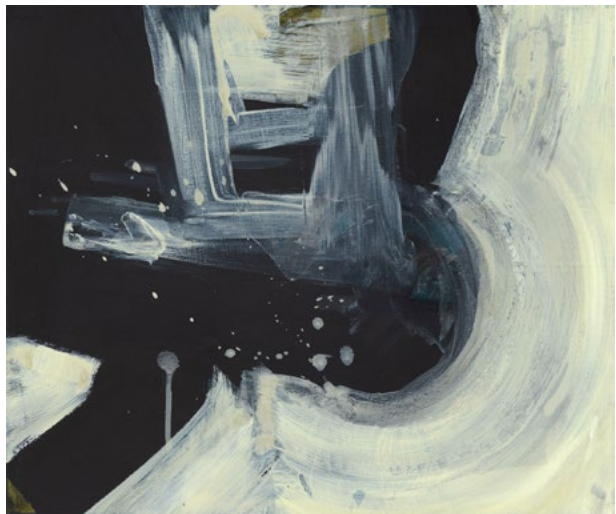

ЗИМСКИ САН / WINTER SLEEP / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas
162 x 114 cm

НОЋНИ БУКЕТ / NIGHT BOUQUET / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas, 65 x 54 cm

AURORA / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas, 54 x 65 cm

СЕМАНТИЧКЕ СЕНКЕ / SEMANTIC SHADOWS / 2020
акрилик на платну / acrylic on canvas, 162 x 97 cm

GAZE INTO INFINITY

It is possible I no longer understand today's art. Most of what has been shown at various biennials or exhibitions conceived by curators in the last few years, even with great effort, good will and earnest endeavor, I cannot classify as art. I really do understand the artist's need and sincere desire to be socially engaged and speak out through activism about today's perverted society, ruthless corporate methods, the plague of consumerism, to show solidarity with human suffering. However, I do not recognize art in a series of documentary films and video clips, photo documents, surveys and political proclamations. I believe, that the discourse of art has always been to enhance, warn and comment, and that direct agitation is not something art should do by default. Artists practicing activism unconsciously become part of the same global program they are fighting against. For example, a video wall worthy of the Hollywood Oscars is donated to an artist by one of the world's leading manufacturers of such equipment while the artist in his work speaks of the ruthlessness of liberal capitalism and the inhumane dictates of those very corporations. In doing so, I think art loses its power as it does in the case of the new curatorial practice when the curator collaborates with the artist in the creative process. Almost every work is accompanied by mostly meaningless texts (including the artist's), so that the audience would understand what the artist wanted to say. It is a pity such a practice did not exist in the past, so, for example, Caravaggio would clearly have written what he wanted to say by painting the Calling of St. Matthew or Leonardo with the Mona Lisa. Such accompanying texts would be absolutely necessary in order to understand Duchamp's urinal or Picasso's synthetic cubism, and especially Malevich's White Square on White. Unfortunately, these texts do not exist, therefore from the aspect of today's curators, it is in fact, questionable to what extent the given examples can be considered to be art at all. Of course, in order to be artists, Caravaggio, Leonardo, Duchamp, Picasso and Malevich, as well as their chroniclers, would have needed to write in English, as is obligatory to do so today in the spirit of globalization (neocolonialism), because as Mladen Stilinović said - The artist who cannot speak English is not an artist. I would add that the one who does not agitate for LGB communities, does not mention the migrant crisis and does not criticize consumerism is not an artist, just as artists are not those who invoke historical heritage, tradition, national identity or correspond to avant-garde experiences and modernism in their works.

Therefore, Saša Pančić is not an artist. This conclusion is imposed by the parameters of today's perception of contemporary art, but since I am the curator of the older generation, I will still call Saša Pančić an artist in this text, no matter how anachronistic it may be in today's visual art discourse.

Taking into account his oeuvre, it is evident that he is an artist who uses the experiences and achievements of avant-garde and high modernism as clear starting points for his own artistic experiment, which he continually realizes by analyzing and re-examining these experiences, i.e. putting them in a different context and supplementing them with ideological and technological innovations. Pančić's works are indirectly connected with the phenomenologies of constructivist, minimalist and the avant-garde, as well as the mental features of conceptual art. Such an approach implies various authorial procedures characterized by the work becoming an exploration of a specific process of artistic creation or act, which reduces art exclusively to its basic functions. So far Saša Pančić has in his work, on the vestiges of constructivist postulates, most often dealt with the issue of spatiality, more precisely the relationship between the iconographic subject and the space it is located in. In spatial drawings and paintings, he evidently strives for the third dimension, whose illusion he achieves by bold shifts of painted elements, their mutual correlation and joint juxtaposition in regards to the surface of the painted field, thus creating and obtaining a specific spatial image. The layered and shifted application of constructive elements in sculptures and objects create the illusion of a certain interspace, created by their intertwining, that is, at the moment when one element occupies the space of another. Such a procedure may refer to the application of slipped or shifted physical laws based on theories and perceptions of relativity by which the artist may also warn of his personal negation of his work of art as a completed and predefined artifact. The illusion of movement, which Pančić insists on, certainly significantly contributes to this and adds a kinetic property to his sculptural works. The actual spaciousness of the object acquires a new, transcendental property with the initiated movement, which is emphasized in recent works where the artist replaces manual painting procedures with digital techniques. The line is no longer a gesture by the hand, but becomes a vector calculation, which certainly makes the artist's problem of transforming two-dimensional into three-dimensional space visually more plastic, that is, it brings it closer to reality.

All of Pančić's objects could be called dynamic as they attain almost holographic levels by induced movement, mutual intertwining, complementing, transforming one into other. They, regardless of their modern sensibility, innovative visuality and technological perfection, are grounded in the constructivist experiences of the Russian avant-garde, that is, in geometric laws. An artist, whether a painter, sculptor or architect, by default strives for geometry, because just as a sphere, cube or prism is perfect in proportions, so artists strive for geometric harmony as the equivalent of the perfection of personal expression. "Geometry, the science whose subject is space, its measure and its relations, has always been the law of painting itself"¹. This Apollinaire's thesis is confirmed by Pančić's works, the basis of which is a solid starting point of geometric provenance from which the artist sets sail in numerous and varied space-time odysseys. These objects seem visually powerful, aesthetically rounded, thoughtful and imposing, reminding us (despite the author's conscious escape) of today's

¹ Guillaume Apollinaire: *Novi duh* (New Spirit), Logos, Split, 1984, p. 12

forgotten language of modernity, which strived for a progressive, intellectual and innovative context of art.

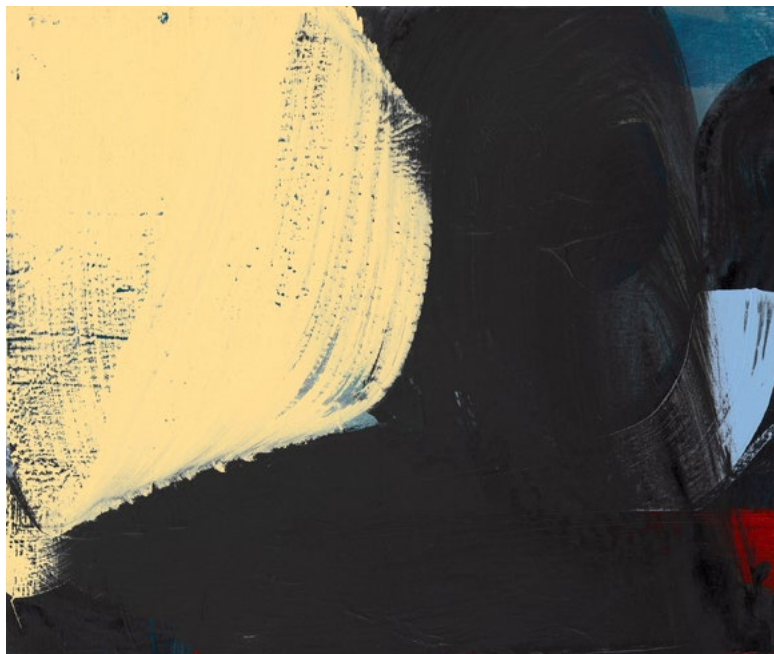
Pančić, a painter, is somewhat different from Pančić, a sculptor, although the problems of executing a work are similar. If we agree on the starting point of the artist's overall expression and its semantic and aesthetic upgrading, it is evident that in addition to structuralist and constructivist elements in his painting there is a certain existentialist discourse. Considering painting a somewhat more intimate expression, he now moves further away from the postulates of modernism and the avant-garde, although the influences of modernists (primarily Chillida, then Soulages, Hodgkin, Klein or Motherwell) are still clear. With his layered and gesturally powerful paintings, the artist clearly expresses his aspiration to preserve his personal artistic identity and individuality in spite of the present time, which systematically denies and rejects such values. Pančić expresses his inner introspection in paintings, a kind of inventory of his personal hygiene of the soul, which coupled with his constructive creative singularity results in works that we simultaneously view as a material and spiritual fact, and by their credo invoke ethics and morality; in a word – art. Using the language of structuralism and existentialism, these images approach art Informel more by their personal primordial, instinctive and ideological than formative characteristics. Introducing an existentialist component into his ideological and artistic worldview, perhaps subconsciously, he assigns his painting the role of an aesthetic and ethical corrective that will unite the painters' knowledge and insights, and neglect social practices, i.e. today's dominant programmatic role of art. Although he painted achromatically for years, in black and white, he now reaches for color, from azure harmonized parties to a strong contrast of basic colors, especially yellow and red. These (let's call them abstract) paintings clearly testify to the artist's continuous artistic experiment, which strives to achieve progress, both in the spatial and conceptual sense. Pančić now leaves the blackness and density of the uterine world and goes to brighter, chromatically playful organic forms, paying homage to the painting of Tashism, which he skillfully incorporated into the unifying artistic experiment of his research on modernism in the 1960s and which is now enriched by personal psychological and meditative moods. These paintings contain a recognizable sign of Pančić's geometric provenance, and despite the fact that it was absorbed into the painted field, it remains the dominant subject of the composition, that is, its initiator and conclusion. Also in this cycle, more precisely in its meditative component, more noticeable is the artist's inclination towards Taoist teaching, which advocates simplicity of life and harmony with nature, his rejection of society as a social-aesthetic creation. This series, as well as the entire oeuvre of this artist, is characterized by the power of imagination and specific language of ethics as it clearly speaks about the author's discretion and a certain self-denial, since he does not impose his artistic views on anyone, but is satisfied that he can, dislocated from the chaos of daily life, create in peace and speak the truth in the best way he knows – with precise ethically and aesthetically rounded art. Because, according to Taoism, silence is the loudest.

However, it is of great importance that Pančić uses in this cycle intense colors to continue his research on the problem of light, which he started a long time ago, about which Zoran Gavrić writes: *...In his understanding of colors and their application, our artist starts from the teachings of Eduard Chillida, who said that, thanks to the influences that came from the readings of German, Indian and Oriental mystics, he "belongs to the black light". Saša Pančić, for his part, understands white as a "terrestrial spectrum" and black as a "negative space". It is clear that by juxtaposing these two values, he introduces a new elimination into play, not only the one from the conflict between the first as a "sum of values" and the second as a "negative fraction", but by extracting from depth as testified by his very texture ...*

Therefore, according to Pančić, color is the equivalent and mirror of light, and undoubtedly it contributes as much to the dynamics of his works as does movement. From every stroke of his "brush" erudition speaks as well as a refined painterly nerve that will clothe the layered composition based on structural painterly insignia in the spirit of modernity, or rather timelessness, because his paintings transcend spatial and temporal determinants.

Saša Pančić's art is identified with the very physical process of its own creation, yet it moves away from the principle of minimalism, where emotionality, color, iconicity or expression cease to exist. His work is not free of emotions or even certain narratives, and it confirms the principle that pure and concrete art can, more than numerous activist agitations, denote a struggle for a just society free from manipulation, exploitation and ideology.

2 Zoran Gavrić, „From Constructivist towards Concrete in the Painting of Saša Pančić“, Zvono Gallery, Belgrade, 2002.

ART@ФАКТ / 2020 / акрил на платну / acrylic on canvas, 54 x 65 cm

САША ПАНЧИЋ је рођен у Мостару 1965. године.

Дипломирао је на Факултету ликовне уметности /Одсек за сликарство/ у Београду 1989. године. Магистрирао је на Факултету ликовне уметности /Одсек за цртеж/ у Београду 1992. године. Статус самосталног уметника стекао је 1988. године.

Члан УЛУС-а је од 1992, а председник Удружења је био од 2007. до 2010. године

Самосталне изложбе

- 2019 Савремена галерија Панчево
- 2016 Галерија Zucato, Пореч, Хрватска
Галерија "Београд", Београд, Србија
- 2015 Културни центар, Свилајнац, Србија
Градска галерија Варна, Бугарска
- 2014 Савремена галерија Панчево, Србија
/са Драганом Лубардом и Михајлом Геруном/
- 2011 Галерија Хаос, Београд, Србија
Галерија Ракурси, Софија, Бугарска /са Стефаном Босхковим/
- 2010 Музеј Георги Велчев, Варна
Галерија 1908, Софија, Бугарска
Градска Галерија, Грожњан, Хрватска
- 2008 Галерија УКА, Варна, Бугарска
Галерија Арте, Београд, Србија
- 2007 Галерија Озон, Београд, Србија
- 2006 Галерија Културни Центар, Београд, Србија
- 2005 Галерија Културни центар, Нови Сад, Србија
- 2004 Галерија Културни центар, Чачак
Галерија Савремене уметности, Ниш, Србија
- 2002 Галерија Културни центар, Бар, Црна Гора
Галерија Звоно, Београд, Србија
- 1998 Галерија Звоно, Београд
Галерија Културни центар, Нови Сад, Србија
- 1994 Галерија Дом омладине, Београд, Србија
- 1993 Галерија Културни центар, Котор, Црна Гора
- 1992 Галерија Коларац, Београд, Србија

Колективне изложбе и радионице /одабране/

Излагао је на многим групним изложбама у земљи и иностранству: Солун - Грчка, Пула - Хрватска, Београд - Србија, Ostrowiec - Пољска, Париз - Француска, Chuang Mai - Тајланд, Грожњан - Хрватска, Лапонија - Финска, Москва - Русија, Беч - Аустрија, Велико Трново - Бугарска, Пловдив - Бугарска

Радови у музејима, колекцијама и јавним просторима

Музеј Зептер, Београд, Србија / Музеј „Мацура“, Бановци, Србија / Народни Музеј Краљево, Србија / Хол Београдског драмског позоришта, Београд, Србија / Парк скулптура „Kakslauttanen“ Лапонија - Финска / Јавни простор града Софије, Бугарска / Парк уметничке школе "Шуматовачка", Београд, Србија / Колекција "Wienerer", Београд, Србија / Колекција Луциано Бенетон, Италија / Колекција Градске Галерије Грожњан, Хрватска / Колекција "Теленор", Београд, Србија / Колекција Галерије Zucato, Пореч, Хрватска / Колекција Галерије New Moment, Београд, Србија / Колекција Арте галерије, Београд, Србија / Колекција Културни центар Параћин, Србија / Колекција Савремене галерије Ниш, Србија / Колекција Галерије Thalberg, Цирих, Швајцарска / Колекција Галерије Latusee, Токио

SASA PANČIĆ was born in Mostar in 1965.

He graduated from the Faculty of Fine Arts / Department of Painting / in Belgrade in 1989. He received his master's degree from the Faculty of Fine Arts / Department of Drawing / in Belgrade in 1992. He acquired the status of an Independent Artist in 1988. He has been a member of ULUS since 1992, and was the president of the association from 2007 to 2010.

Solo exhibitions

- 2019 Contemporary Gallery Pančevo, Serbia
- 2016 Zuccato Gallery, Poreč, Croatia
Gallery "Belgrade", Belgrade, Serbia
- 2015 Cultural Center, Svilajnac, Serbia
Varna City Gallery, Bulgaria
- 2014 Contemporary Gallery Pančevo, Serbia /with Dragan Lubard and Mihajlo Gerun/
- 2011 Haos Gallery, Belgrade, Serbia
Rakursi Gallery, Sofia, Bulgaria /with Stefan Boshkov/
- 2010 Georgi Velchev Museum, Varna
Gallery 1908, Sofia, Bulgaria
City Gallery, Grožnjan, Croatia
- 2008 UKA Gallery, Varna, Bulgaria
Arte Gallery, Belgrade, Serbia
- 2007 O3on Gallery, Belgrade, Serbia
- 2006 Cultural Center Gallery, Belgrade, Serbia
- 2005 Cultural Center Gallery, Novi Sad, Serbia
- 2004 Cultural Center Gallery, Čačak
Contemporary Art Gallery, Niš, Serbia
- 2002 Cultural Center Gallery, Bar, Montenegro
Zvono Gallery, Belgrade, Serbia
- 1998 Zvono Gallery, Belgrade
Cultural Center Gallery, Novi Sad, Serbia
- 1994 Youth Center Gallery, Belgrade, Serbia
- 1993 Cultural Center Gallery, Kotor, Montenegro
- 1992 Kolarac Gallery, Belgrade, Serbia

Collective exhibitions and workshops / selected /

He exhibited at numerous group exhibitions in Serbia and abroad: Belgrade - Serbia, Thessaloniki - Greece, Pula - Croatia, Ostrowc - Poland, Paris - France, Chuang Mai - Thailand, Grožnjan - Croatia, Lapland - Finland, Moscow - Russia, Vienna - Austria, Veliko Trnovo - Bulgaria, Plovdiv - Bulgaria

Works in museums, collections and public spaces

Zepter Museum, Belgrade, Serbia / Macura Museum, Banovci, Serbia / Kraljevo National Museum, Serbia / Hall of the Belgrade Drama Theater, Belgrade, Serbia / Sculpture Park "Kakslauttanen" Lapland-Finland / city public space in Sofije, Bulgaria / Šumatovačka Art School Park, Belgrade, Serbia / Wiener Collection, Belgrade, Serbia / Luciano Benetton Collection, Italy / Grožnjan City Gallery Collection, Croatia / Telenor Collection, Belgrade, Serbia / Zuccato Gallery Collection, Poreč, Croatia / New Moment Gallery Collection, Belgrade, Serbia / Arte Gallery Collection, Belgrade, Serbia / Paraćin Cultural Center Collection, Serbia / Contemporary Gallery Collection Niš, Serbia / Thalberg Gallery Collection, Zurich, Switzerland / Lamusee Gallery Collection, Tokyo

Издавач

Галерија Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: 011 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

За издавача

Драган Стојадиновић

Стручни савет

Јерко Денегри

Организација и продукција

Аља Суваچارов
Бојан Муждека

Текст

Младен Лучић

Лектор

прилагодила са Хрватског на Српски
Марина Миладиновић

Превод

Ванда Перовић

Фотографије

Влада Поповић

Ликовна и графичка опрема

Бреда Бизјак

Припрема

Мирјана Степановић

Штампа

Алта Нова, Београд

Publisher

Gallery B2
Balkanska 2
11000 Belgrade, Serbia
tel +381 11 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

For Publisher

Dragan Stojadinović

Gallery Council

Jerko Denegri

Organization and Production

Alja Suvačarov
Bojan Muždeka

Text

Mladen Lučić

Lector

adapted from Croatian to Serbian
Marina Miladinović

Translation

Vanda Perović

Photography

Vlada Popović

Design and layout

Breda Bizjak

Prepress

Mirjana Stepanović

Printed by

Alta Nova, Belgrade

Република Србија
Министарство културе и информисања

Изложбу подржали / Supported by
Министарство културе и информисања
Републике Србије / Ministry of Culture and
Information

CIP - каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд